

Els músics seran sempre nostres

Foto Juan Miguel Morales

Barcelona, 3 d'octubre del 2017 | Juan Miguel Morales

Els músics sempre hi són. Actuant en moments socials de cabdal importància, donant la cara en campanyes que els remouen per dins, fent cançons per donar a conèixer situacions d'alta dosi d'injustícia. I sobretot, defensant-les en públic. Els trobem allà on calgui i quan calgui. Els músics, sempre hi són.

Ells suspenen concerts quan creuen que en lloc de ballar, cal fer pinya. No els passaria pel cap tocar a porta tancada per no perdre els diners del catxet. El seu compromís sempre va més enllà. Ni que això suposi tenir menys ingressos. Hi ha coses que van per davant.

I per més anys que passin, no fan més que demostrar que la seva voluntat no és la flor d'una nit d'estiu. Parlo de les desenes de músics que han anat a visitar camps de refugiats per omplir-los de música, i que quan són aquí no es cansen de reclamar que s'obrin les fronteres. De tots aquells que han donat la cara en concerts contra mil i una causes, sense pensar-s'ho dues vegades. Sempre hi ha un músic disposat a regalar-nos una banda sonora. Ja sigui cantant a altes hores de la matinada sota un fanal de l'Escola Industrial per protegir l'arribada d'unes urnes, o apropant-se a qualsevol escenari improvisat així que veuen perillar la democràcia. Sense mandra d'agafar el cotxe i pujar des del País Valencià. Això també ho hem viscut aquestes darreres setmanes.

El dia 1 d'octubre n'és un altre exemple clar: Catalunya va ser colpejada a cops de porra. Ens van tocar a totes, física o moralment. Vam demostrar més que mai que som un poble unit, alegre, combatiu i pacífic. I entre els que s'hi van jugar la pell, hi havia un bon grapat de músics. Perquè ells són també a la trinxera, ni que això signifiqui la possibilitat de lesionar-se i posar en risc la seva professió. Perquè en el seu cas, les seves mans i les seves goles són les seves eines laborals. Però

ells són el més clar exemple que no només canten i denuncien, també són a peu de carrer lluitant pels nostres drets.

I és un orgull treballar amb persones d'aquest capital humà: moltes gràcies per ser-hi. Sou exemple.

Els músics, com els carrers, seran sempre nostres.